

saadan Indstærkelse finder Sted, fordi, som i Betænkningen nærmere berørt, det i alt Fald ikke i Praxis fuldt ud er anerkjendt, at Underdommerne ere pligtige til at rette sig efter de Ansøgninger, der stilles til dem fra Høiesteretsadvokaternes Side angaaende Tilveiebringelsen af nye Dplysninger i Sagerne, ved nye Forhør eller paa anden Maade.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg altsaa anbefaler det høie Thing at stemme for den af Flertallet foreslaaede Dagsorden.

Brockenhuis-Schack: Da jeg ikke har kunnet slutte mig til Flertallet i denne Sag, vil jeg med et Par Ord omtale min Stilling til Forslaget. Dette Lovforslag gaar jo ud paa at ophæve visse Regler, som for Dieblirket bestaa for Bornholms Bedkommende med Hensyn til Paaanke af private og offentlige Sager. Hvad de private Sager angaar, er det en meget lille Forskjel, der er paa Bornholm og i det øvrige Land. Forskjellen indskrænker sig, saavidt jeg skjønner, ganske simpelt dertil, at der er indrømmet de private Politisager en Indtækningsfrist af 8 Uger, medens Fristen i det øvrige Land kun er 4 Uger, og tillige er der den Bestemmelse, at vedkommende Parter kunne indgive saakaldte Konceptstævninger til Amtmanden, hvorved altsaa det Hele bliver lettere, i det de saa ikke behøve, naar Forholdene ere vanskelige, at sende disse Stævninger i rette Tid ind til Retten. Det er egentlig den hele Forskjel, og jeg maa sige, at det forekommer mig, at den er saa lille, at naar der er Noget som helst, der kan tale for at bibeholde det paa Bornholm, synes jeg ikke, at der er nogen videre Grund til at forandre det. Man kan jo da heller ikke negte, at der kan indtræde saadanne Tilfælde, at det kan være vigtigt for Bornholmerne at have bibeholdt disse Bestemmelser, idet de nemlig om Vinteren andertiden kunne være afstaaerne et Par Maaneder fra Sjælland og Sverige, saaledes at de ikke kunne sende deres Stævninger ind. Det Hele forekommer mig at have saaringe Betydning, at naar der er Noget, som kan tale for at indrømme Bornholmerne denne Ret, er der ikke nogen Grund for os til at modsætte os det. Noget anderledes stiller det sig efter min Mening med Hensyn

til Justitsager. Det forholder sig nemlig nu saaledes, at Domme i Justitsager fra Bornholm blive indankede umiddelbart for Høiesteret, i Stedet for at de, som ærede Medlemmer vide, ellers overalt i Landet først kommer for Overretten. Nu har, som ærede Medlemmer ville have set, hvis de have læst Betænkningen, Høiesteret i 1887 henvendt Justitsministeriets Opmærksomhed paa, at denne Form ikke er saa betryggende, som ønskes kunde, og navnlig paa, at det ikke er saa sjældent Tilfældet, at bornholmste Justitsager have foreligget Høiesteret i en Stikelse, der lod føle Savnet af den korrigerende og supplerende Virksomhed, der i andre Justitsager udøves af Overretterne, og saa tilføier Høiesteret, at ganske vist kan der bødes noget paa Mangelen derved, at Høiesteretsagsførerne kunne fra Underretten forlange nye Dplysninger, men, siger Høiesteret, dette Korrektiv kan ikke fuldstændig erstatte en overordnet Domstols omhyggelige Prøvelse af hele Underrettens Behandling, ligesom det ikke behøver at udvikles, at det er forbunden med større Ulemper at standse en Sag for at tilveiebringe yderligere Dplysninger, naar den først engang er bragt frem for Høiesteret. Jeg kan nu ikke se rettere, end at der er al mulig Grund og har været al mulig Grund for Justitsministeriet, naar det faaer en saadan Henvendelse fra Høiesteret, som naturligvis kun har givet sin Indstilling, fordi den af sin Erfaring er kommen til det Resultat, at den hidtilværende Tilstand ikke er saa god, som den burde være, til at forelægge denne Lov om Forandring af de hidtilværende Regler, og det forekommer mig, der er al mulig Grund for os her i Thinget til at tage Hensyn til Høiesterets udtalte Mening i denne Sag, da jeg maa anse Høiesteret for mest kompetent i disse Sager. Det forekommer mig ogsaa at være fuldkommen klart, at der kan tilveiebringes ganske anderledes fyldige og gode Dplysninger, naar Sagen indbringes for Overretten, og denne saa ved en Kjendelse forlanger de og de Dplysninger af Underretten, end naar det overlades til Høiesteretsagsførerne at indbringe Dplysninger. Det er nemlig klart, at naar Høiesteretsagsførerne have indhentet Dplysninger, kan man ikke vide, om disse Dplysninger ere tilstrækkelige for Retten. Høiesteretsagsførerne kunne mene, at det og det er